

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάξιμον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβαίον καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	
Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐπιτομία	δρ. 8,-	Ἐπιτομία φρ. χρ. 10,-	
Ἐξάμηνος	4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50	
Τριμήνος	2,50	Τριμήνος » » 3,-	
Ἡ συνδρομα δροχεται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.			
Περίοδος Β' .—Τόμος 13ος		Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουλίου 1906	
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
		Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.	
		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).	
		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
		Ὀδὸς Ἐρμούδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.	
		Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 33	

καὶ Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα — ὁ Βοιωτὸς τῆς Ἐλευθερίας μετὰ τὸ Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, Ἡρώδης τῆς Ἐλευθερίας, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἄθρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἑλληνικὴν Ἐλευθερίαν — ὁ Ἀριεὶ μετὰ τὸν Ἐθνομὸν Ἰμρον, Δικέφαλον Ἀετόν, Μπερτόδουλον καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην — ἡ Παιδικὴ Χαρά μετὰ τὸν Ἀριεὶ καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην — ὁ Πόθος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Πτερωτὸν Ὀνειρον, Αἰθέριον Πλάσμα καὶ Διηγοροῦ τῆς Νεολαίας — ἡ Ὀνειροπόλος Ὀυρεάτις μετὰ τὴν Μικρὰν Δαρισαλαίαν — ὁ Μάγος τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὴν Ποιμενίδα Μυρτὴ καὶ Ἐρωτὴν Ἐσπέραν — ὁ Αὐτόνομος μετὰ τὸν Δεκαπενταετη Πλοίαρχον, Μικρὸν Φωτογράφον, Δοξαστὸν Ἄνθος καὶ Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων — ὁ Δεκαπενταετη Πλοίαρχος μετὰ τὸν Περιπαθὴν Τραγουδιστὴν, Γιαννὸν Φιλῆν, Νηρηίδα τοῦ Πηγεῖο καὶ Παλλάδα — ἡ Αἰνυλία Εἰμαρμένη μετὰ τὸν Ἀριεὶ, Αἰθέρα, Λευκοκόμαντον Αἰγυλιὸν καὶ Ἰδιότροπον Σανθούλαν — ὁ Ριγολέττος μετὰ τὸν Λαδοῦχον Ἥλιον.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν τῶν παιδῶν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγίστην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

ΡΩΣΣΙΑ

Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανάτου ὄλων.

Ἐγκαταστήμα ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Αὐγούστου

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον εἶναι γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1,7

399. Δεξιόγραφος.
Προθέσεις τρεῖς ἐνώθηκα
Κ' ἐκάμαν-τι θαρρεῖς;
Λουλοῦδι εὐνοδίστατον
Ποῦ εἶνε γάπορξ;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος

400. Στοιχειόγραφος.
Ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης,
Μὲ βλέπετε με κρασι;
Τὴν μέσην μου εἰς βγάλης,
Θά μείνης, φίλη, σὺ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάου

401. Αἰνίγμα.
Τοῦ ὄλου μόνον μέλος.
Τὸ ὄλον μου δελώνει;
Ἄλλα τὸ ἡμισὺ μου
Τὸ ὄλον φανερώνει.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πᾶς

402. Μωσαϊκόν.
Ὁ Πέτρος, ἡ Χαρίκλεια, ὁ Γεζίνης κ' ἡ Τασία
Ἀπὼνα γράμμα βάλανε καὶ ἔκανον ἐταιρία.
Ἄλλα ἀπ' τὸ ταμεῖό τους ἐβγάξην ἕνα φεῖδι.
Καὶ τοὺς ἐταίρους ἔγραψε ὡς ποῦ νὰ πῆς κρομμίδι.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμήτου Γελοτοποιοῦ

403. Ἀστὴ
Νάντικα κατασταθούν οἱ
ἀστέρικοι διὰ γραμμάτων
οὕτως ὥστε νάνα-
γινώσκεται: Καθέτως
νῆσος, ὀριζόντιως γῶ-
ρα τῆς Ἑλλάδος, δια-
γωνίως δὲ δορυκτὸν καὶ
χημικὸν προῖον.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δραπέτου Ἀγγέλου

404. Κρυπτογραφικόν.
1234567890 = Διάσημος πόλις.
23096 = Θεὸς ἀρχαῖος.
3509 = Πολίτην.
484346 = Πατὴρ συγγραφέως.
58846 = Ἦρωσ.
6104216 = Ποταμός.
714846 = Θεὸς ἀρχαῖος.
841046 = Νόσος.
98146 = Ἀστὴρ.
09846 = Νῆσος.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Φεγγαρόπαιδο

405-409. Μαγικὸν γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ κριῶν οἰωνοῦντε γραμμα-
των ἕκαστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμ-
φῶνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματι-
σθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἐκουσία, ἀλήθεια, Ἑλλικῶν, ἐνάλιος, ἱστορία.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος

410. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
ζητουμένων λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς
δευτέρας, τὸ προ-προτελευταῖον τῆς τρίτης καὶ
οὕτω καθέξης, σχηματίζουν Γιγαντα:

1, Κόρη τοῦ Πριάμου 2, Ὁμοειδής 3,
Κένταυρος 4, Ποιητής 5, Θεὸς τῶν Αἰγυ-
πτιῶν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

411. Φωνηεντόλιπον.
σγ-ν-δκς-κ-μλ-ν-λδς
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἡρώς

412. Γεῖφος.
Κορ λα ος λα Χάν 1
Κορ λα ος λα
λα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

271. Χαμαιλέον (χαμαί, λέων.) — 272. Κτύπος-τύπος. — 273. Χρῆμα-ρημα. — 274. Πηλός-ἦλος. — 275. Τὸ γράμμα Ε.

276. ΚΑΜΑΤΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ ΡΟΠΤΡΟΝ ΦΑΡΕΤΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΝΙΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

ἀνταλλαγὴ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

277 — 281. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΡΕ: στρέφω, στρέβλη, στρεπτός, στρεβλός, στρέψω. — 282. ΠΕΛΙΑΣ-ΑΚΑΚΙΑ-ΚΑ-

ΣΤΩΡ (ΠΑΚτωλός, ἘΚΑτη, ΛΑΣος, Ἰ-ΚΤις, ΑἰΩν, ΣΑΡδίνη.) — 283. Ἄνθρωπος ἀνευ φίλων εἶνε ἀνόθος ἀνευ φίλων. — 284. Ὡς ἀνάξ, υἱός σου ἦκε τῆς νίκης ἡγήτωρ ἀ-γλαός.

Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα... (Σελ. 257.)

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ πρῶτος λιμὴν, ὅπου ἐφθάσαμεν, ἦτο ἡ Λιμπρεβίλλη, πρωτεύουσα τοῦ Ρωλικκοῦ Κόγκου. Ἐκεῖ τὸ ζωῦτρον, ὅπως μ' ἔλεγεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστο-
λῆς, ἐπωλήθη, ἐπὶ τῆς προκυμίας τοῦ λιμένος μάλιστα, διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ, καὶ κατεκυράθη εἰς τὸν κ. Θωμᾶν Στικ, ἐμποροπλοίαρχον Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἑβέλπιδαν Ἀκραν καὶ εἶχε προσεγγίσῃ εἰς τὴν Λιμπρεβίλλη, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐκπλεύσῃ πάλιν διὰ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, πρωτεύουσαν τῆς Λουισιάνας, εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἠρώ-
τησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωμα-
τικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμε-
ρικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχα-
μογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μμουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ὅπου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἠνωμένης Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἠρώ-
τησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωμα-
τικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμε-
ρικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχα-
μογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μμουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ὅπου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἠνωμένης Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἠρώ-
τησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωμα-
τικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμε-
ρικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχα-
μογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μμουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ὅπου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἠνωμένης Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἠρώ-
τησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωμα-
τικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμε-
ρικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχα-
μογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μμουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ὅπου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἠνωμένης Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἠρώ-
τησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωμα-
τικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμε-
ρικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχα-
μογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μμουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ἕνα πρᾶσιον ἄνθρωπον. Ἐκεῖνος ἦτο ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στικ, ἐμπόρος καὶ ἀμερικανοπρεπής! — Εὐρέθη ἐκεῖ μέσα ἀμέσως, ὡς ἰπποπόταμος μέσα σὲ πούπουλην στρώματι.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτοῦ, ὁ πλοίαρχος ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμε-
ρικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχα-
μογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μμουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ὅπου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἠνωμένης Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἠρώ-
τησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωμα-
τικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶνται, στὰ καλά παθούμενα, ἕνα ἰπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν νιῆρα φρεντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμε-
ρικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχα-
μογελοῦσε πονηρὰ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἐγὼ ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μμουδάμι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ὅπου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἠνωμένης Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἠρώ-
τησε τὸν νέον μου κύριον ἕνας ἀξιωμα-
τικός τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν ποῦ ἔβλεπε ἕνα θαλασσίον, ἐτοιμὸν διὰ νὰ σαλπάρῃ, νὰ φορτῶ

κρινώ, ἡσθάνθη ποῦ μ' ἐκυρίευσεν ἄπειρος μελαγχολία. Ἦτο ἡ πραγματική ἐξορία αὐτό, ὁ ἀληθινὸς ἐκπατρισμός. Ὅχι μόνον εἶχα ἐγκαταλείψει τὴν γενετήριαν μου χώραν, τὴν οἰκογένειάν μου, τοὺς φίλους μου, τὸ δάσος ὅπου ἐπαιζα, τὸ βουνὸ ὅπου ἐξεκουραζόμην, τὰ χαμόκλαδα ποῦ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ τὰς παιδικὰς μου ἀναμνήσεις... ἀλλὰ τώρα μ' ἐχώριζαν καὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, τὴν ἡπειρὸν μου, τὴν πατρίδα μου. Ἦμουν εἰς τὸν μέγαν δρόμον ποῦ ἐπήγαγε πρὸς τὸ ἀνωστόν ὦ! τρομακτικὴ λέξις!... Καί, ὑποκύπτων εἰς τὴν λύπην μου, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια μου — ὦ! μὲ συγχωρεῖτε, μέσα στὰ πόδια μου! — ἤρχισα νὰ κλαίω ὡς μωρὸ παιδί.

Ὁ μικρὸς ζέβρος εἶχεν ἐνοήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης μου ἐπλησίασε λοιπὸν καὶ μοῦ εἶπε μ' ἓνα πολὺ γλυκὸ χρεμέτισμα:

— Κλάψε, ἀγαπητέ μου φίλε, αὐτὸ θὰ σὲ ἀνακουρίσῃ. Μὴν ἀφίσης ὅμως νὰ σὲ κυριεύσῃ ἡ ἀπελπισία σου. Ἐπὶ τέλους, μ' ὅλην τὴν κακοτυχίαν μας, εἶχαμεν καὶ οἱ δύο τὴν καλὴν τύχην νὰ πέσωμεν στὰ χέρια ἐνὸς ἀνθρώπου, ποῦ καταλαβαίνει καὶ συμπαθεῖ τὰ ζῶα. Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ καλὸ γιὰ μᾶς. Ὅσον διὰ τὴν πατρίδα μας — διότι, ὅπως σὺ, κ' ἐγὼ εἶμαι Ἀφρικανὸς — ποῖός ξέρει; — ἴσως θὰ τὴν ξαναδοῦμε μίαν ἡμέραν... Ἐν τῷ μεταξῷ, ἂν θέλῃς, θὰ εἶμαστε φίλοι! Εἰς τὴν ἐξορίαν, ἡ φιλία ἐνὸς συμπατριώτου εἶνε μεγάλη παρηγορία!

Αὐτὰ τὰ καλὰ λόγια μὲ ἀνεκούφισαν. Ἐσφιξα μ' ὅλην μου τὴν καρδιά, τὸ πόδι τοῦ καλοῦ ζέβρου. Ἐμάντευσα ἄμεσως ὅτι εἶχεν εὐγενῆ καὶ καλὰ αἰσθήματα...

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν μανδρίλλον, αὐτὸς, ζαρωμένος εἰς τὴν γωνίαν του, ἐξυπνῶταν καὶ μᾶς ἔρχινε κατὶ μαυριδῆ βλέμματα, ὡς νὰ ἐβράζε ὁ θυμὸς μέσα του. Δύο-τρὲς φορές μάλιστα ἀνεσῆκωσε τοὺς ὤμους του, ἐνῶ ἡμεῖς συνωμιλοῦσαμεν.

— Ποῖός εἶνε αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης, ποῦ φαίνεται νὰ ἔχη τόσο μεγάλη φάγορα; — ἠρώτησα μὲ τρόπον τὸν λαμπρὸν μου ζέβρον, ἐνῶ μὲ τὸ μάτι τοῦ ὑπεδείκνυα τὸν γείτονά μου, ὁ ὁποῖος τώρα ἔχαπτε τοὺς φύλλους του καὶ ἐτριξε τὰ δόντια του. — Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει ὄχι μόνον φάγορα, ἀλλὰ καὶ ὄρεξι μεγάλη...

— Μὴ σκοτίζῃσαι γι' αὐτόν! μοῦ ἀπήντησεν ὁ νέος φίλος μου μὲ χαμηλὴν φωνή. Εἶνε φωροπέρθερος καὶ χωριάτης. Μᾶς ἐμπάρκαρισαν ἐδῶ μαζὶ ἀπὸ τὴν Εὐέλπιδά Ἀφραν. Καὶ ἀπὸ τότε, μ' ὅλα μου τὰ φιλοφρονήματα, αὐτὸς δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του γὰρ μοῦ

μιλήσῃ παρὰ διὰ νὰ μοῦ εἰπῇ πράγματα δυσάρεστα. Κατάγεται, λέγει, ἀπὸ τὴν Σενεγαμβίαν, ὅπου ὁ πατέρας του, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ πάντοτε, βασιλεύει εἰς μίαν μεγάλην φυλὴν πιθήκων. Καὶ ὁ γυῖός του θαρρεῖ μ' αὐτὸ πῶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονῇ τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ν' αὐθαδιάξῃ. Τ' ὄνομά του εἶνε Αὐγουστος, καὶ τοῦ λόγου του, λίγο ἀκόμα θέλει, καὶ θὰ φαντάζεται πῶς εἶνε Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.

— Ἀσχημα, πολὺ ἀσχημα κάνει, — ἀπήντησα ἐγὼ μὲ ἀρετὰ δυνατὴν φωνὴν ὥστε γὰ μ' ἀκούσῃ ὁ μανδρίλλος. Ἄν οἱ μεγάλοι ἄρχοντες φέρωνται ἀσχημα, τί θὰ κάνουν τότε οἱ χαμάλιδες; Ὁ ἀγενὴς ἄρχοντας παραβαίνει δύο φορές τὸ καθήκον του...

Ἐνῶ ἐγὼ ἔλεγα αὐτὰ, ὁ γείτονας μᾶς εἶχε γυρίσῃ τὴν πλάτην του καὶ ἀνεκάτευε πυρετωδῶς μέσα στὴν φάτην του.

— Μὴν προχωρῆς! μοῦ ἐσφύριξε στὸ αὐτί ὁ ζέβρος. Θὰ τὸν κάνῃς νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ γολή!

Ἐγὼ ὅμως εἶχα πολλὴν διάθεσιν νὰ δώσω ἓνα μάθημα εἰς ἐκεῖνον τὸν σιχαμένον. Καὶ ἐξηκολούθησα:

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὴν γνώμην μου, ἀγαπητέ μου ζέβρε; Λοιπὸν, κάποιος ψευτὴς σ' ἐγέλασε καὶ σοῦ εἶπε ψευτιὲς μὲ τὸ καντάρι διὰ τὴν καταγωγὴν του. Αὐγουστος δὲν εἶνε τὸ ὄνομα ἐνὸς αὐτοκράτορος μονάχα. Ὁ πατέρας μου εἰς τὰ ταξείδια του εἶχεν ἰδῆ κ' ἓνα παντομιματζῆ, ποῦ τὸν ἔλεγον Αὐγουστή, καὶ ὡς νὰ μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ ἡ ἔλεεινὴ μουσικτὴ ἐδῶ εἶνε παιδί παντομιματζῆ, καὶ ὄχι αὐτοκράτορος!

Τὸ βέλος ἐπέτυχε κατάστηθα. Ὁ μανδρίλλος δὲν ἐκρατήθη πλέον. Μ' ἓνα πήδημα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μας. Ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ὅλο τὸ μαζὶ χρώμα τοῦ μούστου του εἶχε γίνῃ πράσινο, τὸ κόκκινον ἐγένετο μελιτζανί, καὶ αἱ τρίχες του ἀγρίευσαν γύρω στὸ κεφάλι του ὡς νὰ ἦτο βούρτσά τριχίνῃ τοῦ σκουπίσματος. Καὶ τὸ φούσκωμα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ δύο μάγουλά του, ποῦ ἦτο παραγεμισμένον μὲ φουντούκια, τοῦ ἔδιδε φυσιογνωμίαν τόσο φοβερά κωμικὴν, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ χάρχαρα καὶ νὰ μὴ φωνάζω:

— Κῦρτα! Θαρρεῖς καὶ εἶνε ξεσκονιστῆρι πρησμένο!

Ὁ ζέβρος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του ἀπὸ τὰ γέλια.

Τότε, γρήγορα-γρήγορα, ὁ πιθήκος ἐβγάλε ἀπὸ τὰ φουσκομάγουλά του τὰ ἐξ-ἐπτά φουντούκια ποῦ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ διμιλῇ, καὶ ἐγαύγισε μὲ μίαν στρίγγιλική φωνίτσα:

— Ἀκουὲ ἐκεῖ, νὰ μὲ λένε, ἐμένα, παιδί παντομιματζῆ!... ἔλεεινὴ μουσικτὴ... ξεσκονιστῆρι πρησμένο!...

ἐμένα, τὸ παιδί ἐνὸς Αὐτοκράτορος τῶν πιθήκων... Ὅχι, ὄχι! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!

Ἐπήγαγε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὸ κακὸ του. Ἐπίασε τὰ κάγκελλα τῆς φάτης τοῦ κ' ἐπροσπάθησε νὰ τὰ σπάσῃ. Ἀλλὰ τὰ κάγκελλα ἦσαν στερεὰ, καὶ οὔτε ἐσάλευσαν. Τότε, τὰ ἔβαλε μὲ τὸ στῆθος του, καὶ ἤρχισε νὰ ξεκολλᾷ ἀπὸ αὐτὸ φουχτιές-φουχτιές τὰ καλαμάκια καὶ τὰ χόρτα, καὶ νὰ τὰ ξεσχίζῃ ἐπειτα μὲ τὰ δόντια του.

Ἦστερα ἔκαμε δύο-τρὲς μανιώδεις κουτροβάλες κ' ἐκυλίσθη στὸ στῆθος του, ἐνῶ τὰ δόντια του ἐτριζαν κ' ἐπήγαγιναν.

Ὅταν ἐσηκώθη, ἦτο ἡσυχώτερος. Ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε, μὲ πνιγμένη φωνήν:

— Κύριε, σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ ἐπαναλάβετε τὰ ἀπαισία ἀστεῖά σας. Διότι ὀρκίζομαι εἰς τὸ στέμμα τοῦ πατρὸς μου ὅτι, ἂν ξαναρχίσετε... θὰ σὰς... θὰ σὰς...

— Τί θὰ μοῦ κάνετε; ἐφώναξα ἐγὼ. Εἶχα χοντρήνῃ ἐπίτηδες τὴν φωνήν μου, κ' ἔκαμα δύο βήματα πρὸς τὸ μέρος του. Αὐτὸς ἐπήδησε μέσα στὸ παχνί του, μὲ ἄγρια οὐρλιάσματα ἀπὸ τὴν τρομάρα του:

— Μὴ μὲ πλησιάζετε, κακὸ θαλασινὸ τέρας!... Μὴ μὲ πλησιάζετε, φαρμακερὸ ζῶο!... γιατί κτυπῶ τὸ κουδοῦνι!

Καί, μὲ πυρετώδη μαγίαν, τὸ τρομουλιαστὸ χέρι του ἔφαγγε νὰ εὐρῃ εἰς τὸ ξύλινο χόρισμα, τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί, ποῦ δὲν ὑπῆρχε...

Τὸ σῶμά του ἔτρεψε ἀπὸ τὸν φόβον, τὰ δόντια του ἐκτυποῦσαν ἀπὸ τὴν τρομάραν.

Ἡ ἀνανδρεία ἐκεῖνη, ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ καυχησιώδη λόγια, ἦτο τὸσον κωμικὴ, ὥστε μ' ἐπίασαν πάλιν τὰ γέλια, καθὼς ἐπέστρεφα εἰς τὴν θέσιν μου. Ὁ ζέβρος ἐσπαρταροῦσε, κυλισμένος κάτω, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν του.

Ὁ μανδρίλλος ἐπῆρε λιγάκι θάρρος, ὅταν μᾶς εἶδε νὰ γελοῦμε, ἀνεσῆκωσε τοὺς ὤμους του, καὶ μὲ τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν:

— Νὰ εἶνε καταδικασμένος κανεὶς νὰ ζῆ μὲ τέτοια κτήνη! ἐμασοῦλις μέσα στὰ δόντια του.

— Τί ἀναμασσάτε πάλιν αὐτοῦ, παρακαλῶ; — εἶπα ἐγὼ κ' ἐξάρωσα ἀγριεμμένους τὰ φρούδια μου.

— Μασσῶ παστιλλίους γιὰ τὸ βῆμα! ἐτραύλισεν ἐκεῖνος μὲ ξυρισμένα μούτρα. Δὲν ἔχω τάχατε τὸ δικαίωμα νὰ τρώγω τέλ παστιλλίους μου;

Καὶ τότε μᾶς ἐγύρισε τὴν πλάτην του. (Ἐπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ F. Τρεμιζῶ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀγαπητοί μου,
Οὔ φαίνεται ὅτι τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ φλογεροῦ ἡλίου καὶ τῆς πνιγρᾶς ἀπμασφαίρας, γινόμεθα ὅλοι νοσταλγοὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὡς νὰ προηρχόμεθα ἀπὸ αὐτῆν, εἰς αὐτὴν ποθοῦμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν. Καὶ ὁ πόθος μας εἶνε τόσο ἰσχυρὸς ὥστε διασχίζομεν πολλὰ χιλιόμετρα

καθ' ἐκάστην — ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς μεσόγειοι, — διὰ νὰ λάβωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πλησιάσωμεν τὴν θάλασσαν, νὰ αναπνεύσωμεν ὀλίγον ἰώδιον, νὰ ἐξαπλωθῶμεν ἐπάνω εἰς ἓνα κυματόπληκτον βράχον, ἢ νὰ κάμωμεν ἓνα λουτρόν. Καὶ ζήλομεν τοὺς εὐτυχεῖς, οἱ ὅποιοι εἶνε ἐγκατεστημένοι ἢ ἐγκαθίστανται τώρα εἰς τὰ παράλια, καὶ εἰμποροῦν νὰ πολλαπλάσωσιν τὴν θάλασσαν μὲ τὰ καλὰ τῆς διαρκῆς, ἡμέραν καὶ νύκτα ἔχοντες ἔμπροσθεν εἰς τὰ μάτια τὴν θελητικὴν τῆς ὄψιν καὶ ἀναπνεόντες τὴν ζωογόνον τῆς αἴρας...

Ἡ θάλασσα! Ἀλλὰ τί θὰ ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τὸ φοβερὸν καὶ ἀτελείωτον καταλαῖρι, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ εὐεργετικὴ θάλασσα! Εὐεργετικὴ καὶ ὅταν τὴν διασχίζομεν ἐπὶ ἑλαφροῦ ξύλου, εἰς μικρὸν περιπάτον ἀναψυχῆς εὐεργετικὴ καὶ ὅταν τὴν διαπλέωμεν μὲ μὲγάλον σκάφος, ποῦ μᾶς μεταφέρει μακρὰν ἀπὸ τὰς φλογεράς μας πόλεις, εἰς δροσερὰς νήσους καὶ εἰς πρασίνας ἐξοχάς εὐεργετικὴ καὶ ὅταν παραδίδωμεν τὸ σῶμα γυμνὸν εἰς τὴν ὑγρὰν τῆς ἀγκάλης εὐεργετικὴ καὶ ὅταν πλανώμεθα εἰς τὴν ἄμμοτον καὶ εἰς τοὺς βράχους τῆς παραλίας, ἀπολαμβάνοντες τὴν μουσικὴν τῶν φλοισβῶν εὐεργετικὴ ἀκόμη καὶ ὅταν τὴν βλέπωμεν ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς λόφου ἢ ἐνὸς βουνοῦ, νὰ πλῶνῃ τὴν γαλανὴν τῆς σινδόνα τὴν ἀκύμαντον καὶ νὰ παίζῃ μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ γαποῦσε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Θεός, ὅταν ὠρῆεν τὰ τρία τέταρτα τῆς γῆνης σφαίρας νὰ καλύπτονται ἀπὸ θάλασσαν!... Οἱ γεωλόγοι λέγουσιν ὅτι ἡ θάλασσα ὀλογὸν ἐλάττωται, ξηραίνεται, καὶ προβλέπουν ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, κατὰ τὴν

ὅποιαν ἡ ὑγρὰ ἔκτασις θὰ ἐλαττωθῇ σημαντικῶς καὶ σχεδὸν θὰ ἐκλείψῃ. Ἀ, καθόλου εὐτυχεῖς δὲν θὰ εἶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ ζῶ τότε, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ μάθω ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου! Φαντασθῆτε νὰ ξηραθῇ ὅλος σχεδὸν ὁ Σαρωνικὸς καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς μίαν μικρὰν λιμνοθάλασσαν! Θὰ ἠθέλαμεν ὥρας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς καὶ θὰ ἐπεριμένναμεν ἐκεῖ ἄλλας τῶσας ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μας νὰ κάμωμεν ἓνα λουτρόν. Ἴσως ἀγῶνες φοβεροὶ θὰ συνεκροτοῦντο περὶ τοῦ ὀλίγου νεροῦ, τὸ ὅποῖον θὰ ἠμφοσθήτων χιλιάδες φλογίζομένων ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς λιμνοθάλασσης θὰ ἐβάφετο μὲ αἷμα...

Ἀλλὰ μὴ τρομάζετε. Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ θάρρησῃ νὰ ἔλθῃ — καὶ ἴσως μάλιστα δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ, ἂν εὐδοκῆσῃ κανένας κομητῆς νὰ καταστρέψῃ τὴν γῆν ἐν τῷ μεταξύ πρὶν ξηραθῆν αἱ θάλασσαί τῆς, τὸ ὅποῖον θὰ ἦτο καὶ προτιμώτερον. — Σήμερον ἔχομεν τὰ τρία Φάληρα μας καὶ τόσοσιν ἀφθονὸν θάλασσαν διὰ λουτρόν, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς ἀττικῆς χώρας μαζί καὶ... νὰ μὲνῃ καὶ τόπος. Τί εὐτυχία! Μόνον ὅταν φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἔξαφνα τοῦ λείπει, εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἐκτιμῆσῃ ὅσον τῆς ἀξίζει. Εἶνε εὐτυχία καὶ ὅταν τὴν ἀπολαμβάνῃς ὁ ἴδιος, καὶ ὅταν βλέπῃς τοὺς ἄλλους νὰ τὴν ἀπολαμβάνουν. Εἶνε τόσοσιν πολλοὶ οἱ κατερχόμενοι εἰς τὴν παραλίαν μας διὰ νὰ λουσθῶν ἢ νὰ αναπνεύσωσιν, καὶ τὸ θέαμα τῶν τριῶν Φαλήρων, τοῦ Παλαιοῦ, τοῦ Νέου καὶ τοῦ Μέσου, εἶνε τόσοσιν ὠραῖον εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός! Ὁ ἠλεκτρικὸς καὶ ὁ ἀτμήλατος δὲν παύουν νὰ μεταφέρουν τὰ πλήθη τῶν Ἀθηναίων. Εἰς ὠρισμένας ὥρας κοσμοπλημμύρας, οἱ λουτῆρες καταλαμβάνονται ἐξ ἐφόδου καὶ ἡ ριχρὴ θάλασσα γύρω γερμεῖ ἀπὸ κεφάλια καὶ ἀπὸ βραχίονας γυμνοῦς. Ἀλλὰ καὶ πέραν, ἢ βαθειὰ θάλασσα, στίζεται πυκνὰ ἀπὸ τὰ μόλις διακρινόμενα κεφάλια τῶν γυμνασμένων καὶ ταλμηρῶν κολυμβητῶν. Ὅλη ἡ παραλία ἀντήχει ἀπὸ φωνὰς χαρᾶς καὶ ἀπὸ γέλια τρελλά. Εἰς τὸ Νέον Φάληρον, οἱ περιπατηταὶ μὲ τὰ λουτῶν των καὶ μὲ τὴν πόζαν των, ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα μεγαλοπρεπές. Εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, μὲ τοὺς βράχους του, ἐπικρατεῖ μεγάλη τέρα ἀφέλεια καὶ φυσικότης. Καὶ εἰς τὸ Μεσαῖον, εἰς τὰς Τριττιζιές, τὸ τρίτον κέντρον, τὸ ὅποῖον ὀλονὲν σχηματίζεται καὶ λαμβάνει μορφήν ἰδικήν του, ἐπικρατοῦν πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὰ δύο. Ἐχει κατὰ τὸ Νέον καὶ κατὰ τὸ Παλαιόν. Ἀλλὰ λέγουσιν ὅτι τὰ λουτρά του εἶνε καθαρώτερα καὶ ὑγιεινότερα, καὶ

δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροὶ τὰ προτιμοῦν. Χιλιάδες λοιπὸν Ἀθηναίων κατέρχονται καθ' ἐκάστην πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἶνε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἡ μεγάλη, ἡ ἀγαπητὴ καὶ δροσερὰ τῶν φίλων. Εἰς τὴν ὑγρὰν τῆς ἀγκάλης εὐρίσκουν τὴν ἀναψυχὴν, τὴν δρόσον, τὴν καθαριότητα, τὴν ὑγίαν, τὴν χαρὰν. Καὶ τὴν εὐλογεῖν ἐκ βάθους ψυχῆς, ὡς τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθόν. Στοιχίζει δὲ διὰ τοὺς Ἀθηναίους στοιχίζει καὶ χρόνον καὶ χρήμα καὶ κόπον. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ τὸ ἐκτιμοῦν καὶ τὸ ἀγαποῦν περισσότερον διότι δὲν εἶνε τόσοσιν εὐκόλον, ὅσον διὰ τοὺς εὐτυχεῖς τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰ παράλια...
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια).

Ἐξαφνα, παρασυρόμενος ἀπὸ ἀπερίσκεπτον ὀρμήν, ὁ Γεώργιος Βλάκφορδ ἐπετέθη παράφορος καὶ κατέφευγεν εἰς τὸν ὑπαρχηγὸν τοῦ Σουρκούφ ἓνα φοβερὸν σπαθισμὸν.

Ἀλλὰ τὸ ξίφος τοῦ ὠλισθήσεν ἐπὶ τῆς λεπίδος τοῦ Κλαβαγιάν, ὁ ὁποῖος, ταχὺς ὡς κεραυνός, διέκρυξε τὸ ξίφος του καὶ ἀντέκρουσε τὸν ἐχθρὸν μ' ἓνα ἀκαριαῖον ἀντιπαθισμὸν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν τόσοσιν κοντὰ, ὥστε τὸ ξίφος τοῦ μαρκασιῶ ἐξηφανίσθη ὅλον μέσα στὸ στήθος τοῦ Ἀγγλοῦ.

Ὁ Γεώργιος Βλάκφορδ ἐστυλώθη, πνιγμένος ἀπὸ τὸ αἷμα, ἔκρουσε τὸν ἀέρα μὲ τὰ χέρια του καὶ ἔπεσεν ὡς ἄγικος ἀδρανῆς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἦτο νεκρός.

— Κάτω τὰ ὄπλα! ἐφώναξεν ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ὕψωσε τὸ αἱματοβαμμένον ὄπλον του.

Ἀλλὰ, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῶν μὲ τοὺς ὄρους τῆς μονομαχίας, οἱ ἐπιζώντες ναῦται τοῦ Ἀετοῦ, μανιώδεις ἀπὸ τὴν ὀργήν, ἐβγάλαν ἓνα προκλητικὸν ἀλαλαγμὸν καὶ ὠρμησαν ἐναντίον τῶν Γάλλων.

Ὁ Ἰάκωβος εὐρίσκειτο εἰς τὴν πρώ-

«Κρατῶν τὸ πιστόλι του...» (Σελ. 260.)

την γραμμήν. Δεν είχε προΐδη εκείνη την έφοδον. Το πόδι του έγλυστρησεν εις τὸ χυμένον αἷμα. Ἐκλονίσθη...

Συγχρόνως, ἕνας γιγαντώσωμος Ἀγγλος ὤρμησεν ἐναντίον του, με ὑψωμένον τὸν πέλεκυν, ἔτοιμος νὰ τοῦ σχίσῃ τὸ κρανίον.

Γύρω του ἡ συμπλοκὴ εἶχεν ἀνάψῃ. Οἱ Ἀγγλοὶ ναῦται ἀπέκρουσαν τοὺς Γάλλους με τὴν ἀνδρεία τῆς ἀπελπισίας.

Ὁ Κλαβαγιάν ἀπέκρουσε με τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τὸ κτύπημα, καὶ ὁ πέλεκυς τοῦ Ἀγγλου ὠλισθήσῃ καὶ τὸν ἐπλήγησεν εἰς τὸν ὤμον. Ἀλλὰ πάλιν ὑψώθη ἐναντίον του, καὶ ὁ Γάλλος κυβερνήτης εὐρέθη εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ἔγ-

κ' ἐφίλησε τὸν Κλαβαγιάν ἐνώπιον τῶν πληρωμάτων. Κατόπιν ἔδωκε τὸ παράγγελμα τῆς ἀναπαύσεως.

Ἡ ὥρα ἦτο τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Κατὰ τὰς ἑξ, τὰ πλοῖα ἤλθαν καὶ ἠγκυροδόλησαν κοντὰ εἰς τὸ νησάκι διὰ νὰ θάψουν τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὴν ξηρὰν, δι' ὀλίγας ἡμέρας, τοὺς βαρέως τραυματισμένους.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἦτο καὶ ὁ μοίραρχος Τζὼν Χάρρις. Ὁ Σουρκοῦφ τὸν ἐπεριτοίχηθῃ με τὴν φιλόστοργον μέριμναν ποῦ ἔχει ὁ πατέρας διὰ τὸ παιδί του.

Οἱ Γάλλοι ναῦται ἔστησαν διὰ νυκτὸς ἐν παράπηγμα ἀπὸ σανίδια εἰς τὴν ἄ-

λλοίμονον! τὸ μικρὸν στρατόπεδον ἦτο πένθιμον. Βαρεῖα μελαγχολία τὸ ἐσκέπαζεν. Οἱ αἰχμάλωτοι εἶχαν πραγματικῶς παρευρεθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα, εἶχαν παρακολουθήσῃ ὅλας τὰς περιπετείας του καὶ ἰδῇ τὸ δραματικὸν τέλος του.

Ἄν καὶ οἱ νικηταὶ εἶχαν φανῇ παραπολὺ διακριτικοὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς των, οἱ ἠττημένοι ὁμῶς δὲν ἠδύναντο παρὰ νὰ βλέπουν ἀπὸ μακρὰν τὴν ἀποθίβασιν τῶν πληρωμένων καὶ τὴν κηδείαν τῶν νεκρῶν.

Καὶ τώρα, ὅλοι αἱ ἐλπίδες των εἶχαν χαθῇ. Ἦσαν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν καταδρομέων, ποῦ ἐθρίαμβευσαν τὸν μάλιστα, ὅσον διότι εἶχαν νικήσῃ ἕνα τακτικὸν στολίσιον καὶ ναῦτας τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἀγγλίας.

Ποῖα θὰ ἦτο ἡ μοῖρα τῶν αἰχμαλώτων; Τάχα, δὲν εἶχε κάποτε διαδοθῇ ὅτι ὁ Σουρκοῦφ καὶ οἱ ναῦται του ἐπαλοῦσαν τοὺς λευκοὺς αἰχμαλώτους ὡς δούλους εἰς τοὺς μαύρους ἀρχηγούς τῶν ἀφρικανικῶν ἀντῶν;

Καὶ, μολοντί ἀπὸ τότε ὁ νεαρὸς θαλασσομάχος εἶχε δεχασθῇ με ἔργα γεναιοφροσύνης, τὰ ὅποια καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ του εἶχαν ἀναγκασθῇ ν' ἀναγνωρίσουν, ἡ παλαιὰ ἐκείνη συκοφαντία ἐβασάνιζεν ἀκόμη μερικὰς φοβισμένας φαντασίας. Δι' αὐτὸ, με ἀληθινὴν ἀγωνίαν οἱ αἰχμάλωτοι εἶδαν τὴν λέμβον, ἡ ὅποια ἔφερε τὸν Σουρκοῦφ καὶ τὸν ὑπαρχηγόν του, ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Βουκόλακα καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὴν ξηρὰν.

Τὰ προσβλητικώτερα δι' αὐτοὺς λόγια ἤρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν. Μία γραιά, τὴν ὅποιαν ἡ διαμονὴ ἐκείνη τῶν σαραντακτῶ ὡρῶν μέσα εἰς τὴν σκηνήν, εἶχε φέρῃ εἰς ἀπόγνωσιν, μετεχειρίσθη ὑπερβολικὰ πικρὰς λέξεις εἰς τὰ παράπονα τῆς ἐναντίον αὐτῶν τῶν «πειρατῶν».

— Τώρα ποῦ εἶνε ἐξησφαλισμένοι καὶ δὲν φοβοῦνται πλέον ἀπὸ τὸν στόλον μας, θὰ μὰς κάμουν τὰ χειρότερα μαρτύρια. Ἄς περιμένωμεν νὰ μὰς στοιβάξουν εἰς τὸ κύτος καὶ ἔπειτα νὰ μὰς πετάξουν εἰς καμμίαν παραλίαν τῆς Ἀραβίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτὸς ἂν προτιμῶν νὰ μὰς ἐγκαταλείψουν ἐδῶ καὶ νὰ μὰς ἀφήσουν νὰ πεθάνωμεν τῆς πείνας.

— Ναί, ἐπρόσθεσε μία ἄλλη, καὶ ὁ κόσμος λέγει φρικτὰ πράγματα δι' αὐτοὺς. Φαίνεται ὅτι, ἅμα εἰσὺς τίποτε παιδάκια, τὰ δίδουν εἰς τοὺς ἀνθρωποφάγους ποῦ τὰ τρώγουν...

Κραυγὴ φρίκης ὑπεδέχθη αὐτὴν τὴν βδελυρὰν ὑπόθεσιν, καὶ αἱ κατάραι ἤρχισαν νὰ πέφτουν βροχηδὸν σ' αὐτοὺς τοὺς ἀκολασμένους Φραντζέζους, ποῦ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάμουν ὅλα τὰ ἐγκλήματα.

Εὐτυχῶς ἡ λαϊκὴ Στάγγωπ ἔκαμε τὰ

ἐξημένα πνεύματα νὰ ἡσυχάσουν κάπως.

— Εἴθε ὅλοι κουτορνήθια, εἶπε με σταθερὰν φωνήν. Εἶνε λογικὸν νὰ ὑποθέτετε ὅτι ἔχουν τόσῃ ἀπανθρωπίαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοί, οἱ ὅποιοι, ἕως τώρα, μόνον δείγματα εὐγενείας καὶ καλωσύνης μὰς ἔχουν δώσῃ; Οἱ φόβοι σας εἶνε γελοιοί.

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς ἦτο ὀρθότατος. Τὸ ἡσθάνθησαν αἱ κατήγοροι καὶ εἰσώπησαν.

Μ' ὅλα ταῦτα, ἡ πρώτη ποῦ εἶχεν ὀμιλήσῃ δὲν ἠθέλησε νὰ παραδεχθῇ τὸ σφάλμα τῆς χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν. Ἐψιθύρισε λοιπὸν με σιγαλὴν φωνήν:

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἐφέρθησαν καὶ τόσον πολὺ ἄσχημα ἕως τώρα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἴσως ὑποκρισία ἐκ μέρους των;

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἄς περιμένωμεν νὰ βγάλουν τὰ προσωπεῖα των διὰ νὰ τοὺς κρίνωμεν! ἀπήντησεν ἡ Λαϊκὴ Στάγγωπ.

Αἱ λέξεις αὗται ἔφεραν ὀριστικῶς τὴν γαλήνην εἰς τὸ μικρὸν στρατόπεδον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ λέμβος εἶχε πλησασθῇ εἰς τὴν παραλίαν καὶ ὁ Σουρκοῦφ με τὸν σύντροφόν του, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τινων ναυτῶν, ἐφάνθησαν προχωροῦντες πρὸς τὰς σκηνὰς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὅταν ἐφθασαν, ὁ Μαλουίνος ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν λαϊκὴν Στάγγωπ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν θέσιν τῆς.

— Μυλαῖδη, εἶπε, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὸν περιορισμὸν σας αὐτόν, τὸν ὅποιον δὲν ἐξήρητῶ ἀπὸ ἐμὲ νὰ διακόψω ἐνωρίτερον. Ἐρχομαι ἐν τούτοις νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι πλησιάζει εἰς τὸ τέρας του.

— Πῶς πρέπει νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς λόγους σας, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγλίς.

— Με τὴν μόνην ἔννοιαν βέβαια, ἡ ὅποια ἀρμόζει εἰς αὐτοὺς, κύρια μου! ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ προχθὲς ὅτι, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐκβασίς τῆς ναυμαχίας, ἡ ἐλευθερία θὰ σὰς ἀπεδίδοτο. Καὶ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν ἔρχομαι νὰ ἐκτελέσω.

Ὁ Σουρκοῦφ ὠμίλησεν ἀγγλιστί, καὶ ὅλοι οἱ περιστοιχοῦντες τὴν ὡραίαν πατρικίαν ἤκουσαν τὴν γενναίωφρονα ἐκείνην δῆλωσιν. Ψιθυρισμὸς χαρᾶς διέδραμεν εἰς ὅλον τὸν κύκλον, καὶ ὀλίγον ἔλειψεν, οἱ ἴδιοι ποῦ πρὸ ὀλίγου κατηγοροῦσαν ὑβριστικῶς τὸν καταδρομέα, νὰ ἐπραγῶν τὴν εἰς χειροκροτήματα. Ἡ λαϊκὴ Στάγγωπ ἐθρίαμβευσεν συνεκράτησεν ὁμῶς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς.

— Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἐξαιρετὸν πρᾶγμα, κύριε Σουρκοῦφ, εἶπε, καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐκτιμᾷ ὅσον ἐγώ. Ἀλλὰ χρειάζεται καὶ νὰ ἡμπορῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Μασέλ.)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Ἄμα ὁ Καλλικρατίδας ἐπέταξε τὸ καπέλλο του κάτω, τὰ χάρανα καὶ τὰ γέλια ἐπῆραν πάλιν δρόμο!

Τότε ὁ Μπέμπης διὰ νὰ μὴ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν του, ἐπροτίμησε νὰ πῆ τὴν ἀλήθειαν, παρὰ νὰ κυττάξῃ νὰ τὴν κρύψῃ. Ἐσηκώθη λοιπὸν, καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ τὸν ἔφερα τὸν Καλλικρατίδα...

— Ἄ! ἀλήθεια, ἐσύ λοιπὸν εἶσαι, κύριε, ποῦ ἔγινες αἰτίος αὐτῆς τῆς ταραχῆς; Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω... Νὰ φύγῃς ἀμέσως, καὶ νὰ πᾶς στὸ σπίτι σας, μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ ἔλεεινὸ ζῖφο! Ἄμα τελειώσῃ τὸ μάθημα, ἐγὼ θὰ πάω νὰ διηγηθῶ τὸ κατόρθωμά σου στὸν πατέρα σου, καὶ τότε βλέπομε!

ΠΡΟΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

«Βλέπει τὸν Καλλικρατίδα...» (Σελ. 261.)

— Κύριε καθηγητά... συγχωρήστέ τον, εἶπε δειλὰ ὁ Πέτρος.

Δὲν ἤθελε, ὁ καϊμένος, νὰ τιμωρηθῇ ὁ φίλος του, ποῦ, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, εἶχε φέρῃ τὸ μαϊμουδάκι εἰς τὸ σχολεῖον.

— Σιώπα ἐσύ, Ποταμόπουλε!

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπάντησις, καὶ μ' ἕνα τόνον μάλιστα, ποῦ δὲν ἔχωροῦσε ἀντιλογία.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Μπέμπης ἐπῆγε κοντὰ στὸν μαυροπίνακα καὶ ἔδειξε ἕνα καρυδάκι στὸν Καλλικρατίδα. Ὁ Καλλικρατίδας ὁμῶς ἔκανε τὸν ἀδιά-

φορο, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταβῇ. Ἔστειλε τότε ὁ καθηγητῆς καὶ ἐφώνησε τὸν θυρωρὸ, καὶ ὁ θυρωρὸς ἔφερε βοηθὰ τὸν κηπουρὸ, καὶ οἱ δύο μαζὶ τὰ ἐκατάφεραν νὰ τὸν πιᾶσουν.

Ὁ Καλλικρατίδας ὁμῶς ἀκόμα ἐφώνησε, καὶ ἤθελε νὰ δαγκάσῃ. Ἐπὶ τέλους τὸν ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα καλάθι με καπάκι, καὶ τὸ ἔδεσαν ἀπὸ ἐπάνω στερεὰ με σπάγον...

Ἄμα ἐπῆγε στὸ σπίτι ὁ Μπέμπης, σὰν βρεμμένη γάτα, δὲν ἤξερε πῶς νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν πατέρα του. Τὴν ὥραν ὁμῶς τοῦ φαγητοῦ, θέλωντας καὶ μὴ, ἐμῆθε στὴν τραπεζαρία.

— Ἐμαθα ὡραία πράγματα γιὰ λογαριασμό σας! τοῦ εἶπεν ὁ πατέρας του.

Ἐκεῖ τὸ σας ἔκαμε τὸν Μπέμπη νὰ τὰ χάσῃ ἐντελῶς.

Ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου ὁ δάσκαλος σας, καὶ, ἂν δὲν τὸν παρακαλοῦσα ἐγώ, ἡ ἀποβολὴ σας ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἦτο ἀποφασισμένη...

Κατήντησε σκάνδαλο ἐκεῖ μέσα ἡ διαγωγή σας! Ἡ τιμωρία σας θὰ εἶνε αὐτὴ: δέκα ἡμέρας χωρὶς φρούτο καὶ χωρὶς περιπατο!... Καὶ τὴν μαϊμού σας θὰ τὴν στείλω στὸν κύρ Μανώλη, ποῦ πωλεῖ τὰ κανάρια, γιὰ νὰ τὴν πωλήσῃ...

— Μὰ ὁ Καλλικρατίδας δὲν εἶνε κανάρι! ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Μπέμπης.

— Ἀδιάφορο! θὰ μπῆ μέσα στὸ κλουβί!

Τὰ κλάμματα καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Μπέμπη τίποτε δὲν ἔκαναν. Τοῦ κάκου ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμιάς. Ὁ Καλλικρατίδας ἔγινεν ἐξορία ἀπὸ τὸ σπίτι...

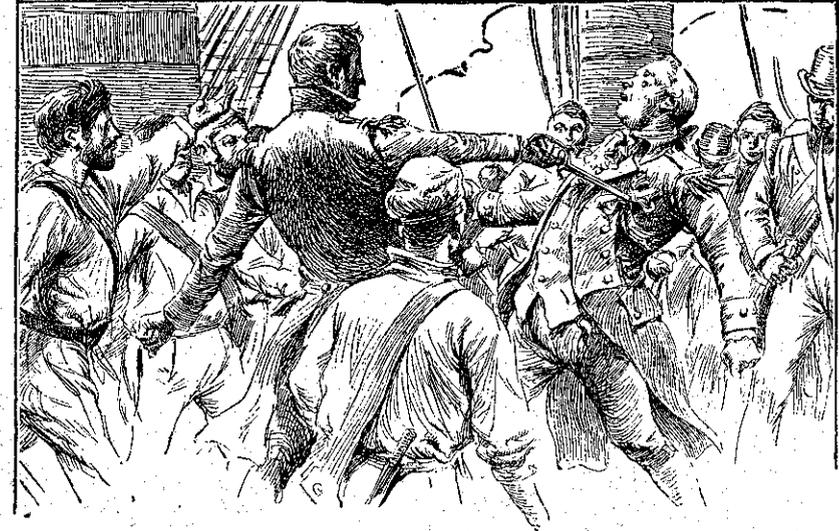
Καμμιὰ φορά, ἅμα ὁ Μπέμπης σκολλᾶ, περνᾶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ κύρ Μανώλη, ποῦ πωλεῖ καναρίνια, καὶ ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα μιᾶς κλουβάρας, βλέπει τὸν δυστυχῆ Καλλικρατίδα, ποῦ δὲν εὐρῆκε ἀκόμα ἀγοραστὴν.

— Καλλικρατίδα, Καλλικρατιδάκι μου! τοῦ λέγει με τὴν πιὸ γλυκειὰ φωνή του ὁ Μπέμπης, καὶ τοῦ προσφέρει κανένα γλυκάκι.

Ὁ Καλλικρατίδας πέρνει τὸ γλυκό, ἢ τὸ μηλαράκι, ἢ τὸ καρυδάκι, καὶ ὕστερα, χωρὶς νὰ πῆ «εὐχαριστῶ», χωρὶς νὰ γυρίσῃ κἂν νὰ κυττάξῃ τὸν Μπέμπη, τὸ χάθει μιὰ χαρά.

Καὶ ἡ καρδιά τοῦ Μπέμπη σπαράζεται με τὴν ἀχαριστίαν τοῦ Καλλικρατίδα!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

«Τὸ εἶφος τοῦ μαρκεῖσιου ἐξηρανίσθη ὄλον...» (Σελ. 259, στ. γ')

θροῦ του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκειτο.

Ἐξαφνα ὁ Ἀγγλος ἐκλονίσθη, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐξέφυγε μία βλασφημία. Συγχρόνως ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησεν εἰς τὸ αὐτί τοῦ Κλαβαγιάν, ἕνα χεῖρ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὴν μασχάλην καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ σηκωθῇ.

— Καρδιά, κυβερνητᾶ μου! Ἐπεσε ὁ Ἀγγλος! — ἐφώνησε μία νεανικὴ φωνή.

Ὁ μαρκεῖσιος ἐγύρισε νὰ ἰδῇ. Ὁ Ρουλιέλιμος Τερνάν ἦτο εἰς τὸ πλευρόν του, κρατῶν τὸ πιστόλι του, ποῦ ἐκάπιπεν ἀκόμη.

Ἡ συμπλοκὴ ἄλλως τε εἶχε τελειώσῃ. Δεκαπέντε ναῦται ἀντεῖχον ὄρθιοι ἀκόμη. Βλέποντες ὁμῶς ὅτι ἦτο ἀνωφελεὶς πλέον ἡ ἀντίστασις των, ἔβρισαν τὰ ὅπλα των καὶ παρεδόθησαν. Οἱ Γάλλοι τοὺς ἐκύκλωσαν ἀμέσως καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς τὴν Ἀγίαν Ἀννίαν. Τότε ἐπὶ τέλους τὸ ἀνδρεῖον βρῆκίον, ρυμουλκοῦν τὴν ἀγγλικὴν κορβέτταν, ἔπλευσε νὰ πλησιάσῃ τὰ τρία ἄλλα νικηφόρα σκάφη.

Ὁ Σουρκοῦφ ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας του

κραν τῆς νήσου, τὴν πλέον μακρυνὴν ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τῶν αἰχμαλώτων. Τὴν ἰδίαν νύκτα ἐπίσης τὰ ἀξιοδάκρυτα λείψανα, ὅσα δὲν εἶχε σύρῃ εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἢ θάλασσα, ἀπετέθησαν εἰς τὸ χῶμα.

Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, ὁ Σουρκοῦφ καὶ ὅλα τὰ πληρώματα τῶν καταδρομικῶν συνώδευσαν εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του τὸν κυβερνήτην Γεώργιον Βλάκφορντ, ὅστις εἶχεν ἀποθάνῃ ὡς ἦρωας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἀετοῦ. Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὸν γρανιτώδη βράχον, ἕνας ξύλινος σταυρὸς, ὅπου ἐσκαλισθῇ με χονδροειδῆ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐσμερῖωσαν τὸν τόπον τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

Ἀφοῦ ἀπέδωσαν τὰ χρέη ταῦτα πρὸς τοὺς ἠττημένους, οἱ Γάλλοι ἀπένευμαν καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς των νεκροὺς τὸν φόρον τῶν τελευταίων τιμῶν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ

Ἐκεῖνο τὸ πρωῖ, ὁ Σουρκοῦφ καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς του ἐμῆθκαν εἰς τὴν ἐπιτελίδα τοῦ καταδρομικοῦ καὶ ἐξῆλθαν εἰς τὴν ξηρὰν.

ΤΥΦΛΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ

(Τέλος 'Ιδε σελ. 254.)

Εν τούτοις μίαν φοράν ο τυφλός γλύπτης ἐπεθύμησε νὰ φιλοτεχνήσῃ βρυχώμενον λέοντα, καὶ ἀπεράσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλωδὸν θηριοτροφείου μαζὶ μετὸν θηριοδαμαστήν. Ἐμείνεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλήν ὥραν προσηλωμένος εἰς τὴν μελέτην, ἀφηγῶν πάντα κίνδυνον. Ὁ βρυχώμενος λέων τοῦ Βιδάλ εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα του.

Διηγούνται, ὅτι ὁσην ὥραν εἰργάζετο, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς, ὅτι εἶχεν ἐμπρὸς του τυφλὸν τεχνίτην μετὸς τὴν εὐχέρειαν ἐκίνει τοὺς δακτύλους ἐπάνω εἰς τὸν πηλόν. Μόνον, ὅταν ἤθελε ν' ἀντιληφθῇ τὸ σύνολον, ἀπεμακρύνετο ὀλίγον, ἤπλωνε τὰς δύο χεῖρας μαζὶ καὶ τὸ ἐψηλάφα ἐλαφρά, ἐλαφρά ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω. Δι' αὐτὸν αἱ ἄκραι τῶν δακτύλων ἦσαν ὅτι διὰ τοὺς ἄλλους τεχνίτας εἶνε οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπραγματοῦσαίτο ὁ ὀρισμὸς ὅτι ἡ ἀρὴ εἶνε ὄρασις ἐκ τοῦ πηλοῦ, καθὼς ἡ ὄρασις εἶνε ἀρὴ ἐξ ἀποστάσεως.

Ἀλλὰ μήπως ὀλιγώτερον ἄξιον θαυμασμοῦ εἶνε τὸ παράδειγμα τοῦ ἐπιφανοστάτου τῶν μελισσολόγων, τοῦ Ἑλβετοῦ Οὐμπέρ, ὁ ὁποῖος τυφλωθεὶς γεώτατος, ἐπέδωκε εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μελισσῶν καὶ ἀνεκάλυψε διὰ τῶν σοφῶν παρατηρήσεών του πολλὰ ἀγνωστα ἕως τότε ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς κυψέλης;

Οὗτὲ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνθυμίσω τὸν μέγαν ἀγγλὸν ποιητὴν Μίλτων, ὁ ὁποῖος τυφλωθεὶς ἐξηκολούθησε νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τὰς θυγατέρας του τοὺς στίχους του. Καὶ ὁ διάσημος γάλλος βιολιστὴς καὶ συνθέτης Βεριό, ἐπίσης τυφλωθεὶς εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν (1852), δὲν ἔπαυσε τὰς μουσικὰς συνθέσεις του μέχρι τοῦ θανάτου του (1870).

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἀραγῶ, ὁ γνωστός περιηγητὴς καὶ συγγραφεὺς, καὶ ἀφοῦ ἐτυφλώθη εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν (1835) ἐξηκολούθησε τὰς περιηγήσεις του, καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐντυπώσεών του.

Ἐκ τῶν συγχρόνων τυφλῶν, διάσημος εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἶνε ὁ γάλλος συγγραφεὺς Μαυρίκιος Σίζεράν. Ἐτυφλώθη εἰς ἡλικίαν ὀκτὼ ἐτῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἠμπόδισε ν' ἀποκτήσῃ τελείαν μόρφωσιν καὶ νὰ γίνῃ συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος ἐκ τῶν δοκιμωτάτων. Ὁ Σίζεράν τὴν συγγραφικὴν του ἰδιοφυίαν διαθέτει ὑπὲρ τῶν ὁμοιοπαθῶν του, ὅλα του δὲ τὰ βιβλία ἀναφέρονται εἰς τοὺς τυφλοὺς εἶνε συγχρόνως ὁ ἰδρυτὴς καὶ γραμματεὺς τῆς παρισίνης προστατευτικῆς ἐταιρείας τῶν τυφλῶν, καὶ ὁ ἀκατάπονητος καὶ εὐγλωττος ἀπόστολος τῶν συμπερομένων τῶν τυφλῶν ὁλοκλήρου τῆς ὑψηλίου.

Μεταξὺ τῶν ἐξόχων τυφλῶν συγγρα-

φῶν πρέπει νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ Ἰάπων Χαναβάν, ἀμάρσας κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος συνέγραψε πολυτίμητα χρονικά εἰς 635 τόμους!

Ἀλλὰ, προκειμένου περὶ τῶν ἐκ γενετῆς τυφλῶν, τὰ πράγματα ἀλλάσσουσι βέβαια. Αὐτοὶ δὲν πρόκειται, ἀφοῦ ἔχασαν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, νὰ διατηρήσουν τὸ φῶς τοῦ νοῦ ἀλλὰ πρόκειται νὰ φωτίσουν τὸν νοῦν χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδῆ ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καὶ ὁμοῦ δὲν ἀρῶνται καὶ τοιαῦτα ἐκπληκτικὰ παραδείγματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτεύουσι τὰ τοῦ Ἑλλήνου θεολόγου Διδύμου καὶ τοῦ Ἀγγλοῦ μαθηματικοῦ Νικολάου Σάουνδερσον (Saunderson.)

Ὁ Διδύμος ἐγεννήθη τὸ 308 μ. Χ. Καίπερ στερηθεὶς τὴν ὄρασιν του εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν, κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τοιαύτην φιλοσοφικὴν καὶ θεολογικὴν παιδευσιν, ὥστε ἐδίδασκεν ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερατικὴν σχολὴν καὶ διηθῆνε ταύτην.

Ὁ Σάουνδερσον ἐγεννήθη εἰς τὰ 1682 καὶ ἐτυφλώθη εἰς ἡλικίαν ἐνδὸς ἔτους. Καὶ ἐν τούτοις ὁ σχεδὸν ἐκ γενετῆς αὐτὸς τυφλὸς ἐφθασεν εἰς τοιαύτην περιωπὴν ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ὥστε ἔγινε καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κανταβριγίας καὶ, τὸ πλέον ἄξιον θαυμασμοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ποτὲ τὸ φῶς, ἐδίδασκε τοὺς νόμους τῆς ὀπτικῆς καὶ τὴν θεωρίαν τῆς ὁράσεως! Ὁ τυφλὸς μαθηματικὸς συνέγραψε μέγα ἔργον περὶ Ἀλγεβρας, συνεδέετο δὲ διὰ φιλίας μετὸν Νεύτωνα καὶ ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς πολυμαθὴς ἐπιστήμων.

Ἐξ ὧν τούτων προκύπτουν δύο τινά: πρῶτον, ὅτι καὶ μετὰ τὴν στέρησιν τῶν ὀφθαλμῶν δὲν παύει νὰ λειτουργῇ ὁ νοῦς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐξασκοῦν ὀρισμένον ἐπάγγελμα ἢ ἔχουν προικισθῇ ἐκ φύσεως διὰ ζηλευτῆς πινος ἰδιοφυίας καὶ δευτέρον, ὅτι ἀνθρώπος ἔχων νοῦν ὑπεροχόν, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὰν θέλησιν, ὑπερνικᾷ ὅλας τὰς ἐκ τῆς τυφλότητος δυσχερείας καὶ ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸν του. Μετ' ἄλλους λόγους ὁ ἐπιστήμων, ὁ συγγραφεὺς, ὁ καλλιτέχνης, καὶ ἀφοῦ τυφλωθῶν, ἐξηκολουθῶν νὰ εἶνε ὅτι ἦσαν καὶ πρὶν' ἀλλὰ καὶ ὁ γεννηθεὶς μετὰ νοῦν ἐπιστήμων, συγγραφεὺς, καλλιτέχνης, καὶ ἂν ἔτυχε τυφλός, ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἐπιστήμων καὶ συγγραφεὺς καὶ καλλιτέχνης, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃ.

[Ἀπὸ τὸ βιβλίον αἰ Τυφλοὶ]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Ὅταν ἐγεννήθη τὸ βασιλόπουλο, ὁ πατέρας του ὁ βασιλεὺς ἐφώνασε τὸν μεγαλύτερον γενεαλόγον τῆς αὐλῆς του καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς εἶνε ὁ υἱός μου. Γνωρίζεις ὅτι εἶνε, ἔπειτα ἀπὸ ἐμέ, ὁ μόνος ἀπόγονος τῆς ἐνδόξου γενεᾶς μου! μάθε λοιπὸν ὅτι εἰς σέ σκοπεύω ν' ἀναθέσω τὴν ἀνατροφὴν τοῦ θελοῦ νὰ μεγαλώσῃ μετὰ τὴν γνώσιν τοῦ μεγάλου γένους του.

Ὁ μέγας γενεαλόγος ἐπῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ κουτροβαλίσῃ ἀπὸ τὴν σκάλαν, διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν ποῦ ἐλάμβανε. Ἐτρεξε ἀμέσως, κ' ἐκάθησε κ' ἔγραψε μίαν ἱστορίαν, τὴν ἱστορίαν τῶν προγόνων τοῦ βασιλέως, ὅπου ἔβαλεν ὅ,τι ἦτο καλὸν διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸ βασιλόπουλο μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸ γένος του. Καί, ὅταν αὐτὸ τὸ διδασκτικὸν σύστημα ἦτο πλέον ἐντελὲς ἐτοιμον, ὁ μέγας γενεαλόγος ἐδέχθη ἀπὸ τὴν ποδιὰ τῆς παραμάννας, τὸν μαθητὴν του.

Τὰ μαθήματα ἐπῆγαν περίφημα, καὶ ἡ πρόδοσις τοῦ μαθητοῦ ἦτο θαυμαστή. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν τὸ βασιλόπουλο ἤξευρε νὰ λέγῃ ἀπ' ἑξῶ, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοήν, τὸν μέγαν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν προγόνων του. Καί, ἐπειδὴ ὁ δάσκαλός του τὸ ἐβεβαίωσε ὅτι αἱ ἀρεταὶ ὧν αὐτῶν τῶν προγόνων ἦσαν συνηθροισμέναι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀπογόνου των, τὸ βασιλόπουλο ἐκαμάρωνε καὶ ὑπερηφανεύετο, κ' ἐνόμιζεν ὅτι μεγάλην τιμὴν τοὺς ἔκαμνε ποῦ ἦτο αὐτὸς ὁ ἀπόγονός των. Ὁ πατέρας του ἄλλως τε ἦτο αὐτῆς τῆς γνώμης καὶ οἱ αὐλικοὶ ἐκρατοῦσαν τὸ ἴσον.

Κανεὶς δὲν εὐρέθη διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὸ βασιλόπουλο τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας. Καί, τὸσον ἦτο τὸ καμάρου, ὅταν ἐστέκετο ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ὥστε ὅλοι ἐβλεπαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε βασιλοπούλα καλὴ διὰ νὰ γίνῃ γυναικὰ του. Ὑπῆρχε, πραγματικῶς μίαν μεγάλην καὶ τρανὴ βασιλοπούλα ἀλλὰ ὑπῆρχε ἀπὸ τὸσον καιρὸν πρὶν, ὥστε εἶχε γεράσῃ πλέον, καὶ ἦτο ἀσχημὴ καὶ ρυτιδωμένη.

Τὰ πράγματα ἔγιναν σοβαρά: τὸ βασιλεῖον ἤθελε βασιλίσσασιν, καὶ βασιλίσσα ἀπὸ μεγάλο γένος δὲν εὐρίσκειτο. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὸ βασιλόπουλο ἐγνωρίζεν ὅτι καθῆκον τῶν βασιλέων εἶνε νὰ φροντίζουσι, μετὰ τὴν θυσίαν, διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου των, τὸ βασιλόπουλο ἀπεράσισε νὰ στεφανωθῇ μίαν βασιλοπούλαν ἀπὸ μεγάλο γένος, ἀλλὰ κόρη ἐνδὸς βασιλείας ποῦ δὲν εἶχε βασιλεῖον...

Καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παρουσιάσεως, διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν γύμνην πόσον μεγάλην τιμὴν τῆς ἔκαμνε μετὰ τὴν ἐκλογὴν του, ὁ νέος ἐφόρεσε τὴν μεγαλοπρεπεστέραν ἐπίσημον στολὴν του κ' ἐκάθη-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ τοῦ Λευκοκύμαντος Αἰγιαλοῦ τὸν συμβούλευσε:

— Νὰ πάρῃς παράδειγμα τὸ θεοῦ σου τὸν Ἥλιον, ποῦ ἦλθε ἐδῶ μ' ἕνα παπούτσι καὶ τώρα ἔχει ἕνα εκατομμύριο.

Καὶ ὁ Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός:

— Ἐ, καὶ τί νὰ τὰ κάνῃ τόσα παπούτσια, μαμμά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοίσβου τῆς Θαλάσσης

Ὁ Ἀριεὺ ἐζήτησε τὴν φωτογραφίαν τοῦ Μέλλοντος Διαλωμάτου.

Ὁ Μέλλων Διαλωμάτης, μὴ ἔχων φωτογραφίαν, παίρνει ἕνα καθρέπτην, παρατηρεῖ καλὰ εἰς αὐτὸ, τὸ κλείει εἰς φάκελλον καὶ τὸ στέλλει, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Ἀριεὺ θά-νοίξῃ καὶ θά ἴδῃ τὴν μορφήν του!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Σημαιοφόρου

Ὁ μικρὸς Τοτὸς μετὰ τὸ μπαμπὰ του πιά-νουν ἕνα ἀμάξι.

— Ἡ διευθυνσίς σας; ἐρωτᾷ ὁ ἀμαξῆς.

— Πόσο ρεσπάντ! ἀποκρίνεται προθύμως ὁ Τοτὸς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Λαγερνοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

19.—Συμπεριέλαβα μὲν τὰ 26 φύλλα εἰς τὴν κίνησιν τοῦ Ἑσπαθώματος εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, παρέλειψα ὁμοῦ νὰ αναγγείλω ὅτι τὸ Δροσόλουστον Λυκαυγὲς [3E] ἐνέγραψε διὰ τὴν Α' ἐξαμηνίαν ἐν αὐτοσυστατοῦ ἀπορον παιδίον ἐκ Σιῦρου, τοῦ ὁποῖου τὴν ἐπιστολήν μοῦ ἔφερεν ὁ ἴδιος, καὶ τὸ ὁποῖον συνιστᾷ εἰς τοὺς δυναμένους νὰ τὸ ἐγγράψουν διὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν.

Ἡ καλὴ καὶ Φίλη τῶν Ζώων [2E], ἡ ὁποία δὲν παύει νὰ γαβηγοῦν, ἐνέγραψε διὰ μίαν τριμηνίαν τὸ ὑπ' ἀρ. 4 συσταθὲν ἀπορον παιδίον ἐκ Ευλοκάστρου. Εὐγέ της!

Ἦτος τὸ ὕψος τῆς ἀπαντήσεώς μου ἦτο ὀλίγον τραχύ, Ὑμνε τῆς Ἐλευθερίας; ἀλλ' ἡ ἀπάντησίς μου δὲν ἀπρηθύνετο μόνον πρὸς σέ. Ἀπρηθύνετο πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐνοοῦν ν' ἀναμιγνύονται εἰς ζητήματα ἕνα τῆς δικαιοδοσίας των, ἢ νὰ μοῦ γράψουν ἐπὶ τῇ βάσει διαδόσεων καὶ φλοαριῶν, καὶ νὰ νήσαντο ἀδικῶντες, καὶ νὰ μετὰ ἀναγκάζουν κάθε τόσο νὰ τοὺς καθησυχάζω. Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐπιθυμῶ νὰ στέλλετε τὰ ἔργα σας—τὸ λέγω πάλιν πρὸς ὅλους,— καὶ νὰ μὴ σὰς μέλῃ διὰ τίποτε ἄλλο.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, Σηματὰ τοῦ Φωτός. Ἐλλείπει χωρὸν δὲν ἀπῆνθησα ἐκτενῶς εἰς τὴν προηγούμενήν σου, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ συμπεραίνῃς ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ. Ὅχι, ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει φάτος ψευδῶν νομῶν. Εὐχόμενα καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ σκεῖνον περὶ Σιλλῶν.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, Ἀγγεῖλις Λαγερνέ, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον ν' ἀπαντήσω εἰς ὅλα. Εἶδα καὶ ἐγὼ τὰς ἐκθέσεις τῶν βραβευθεῖσάντων εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Νομίζω ὁμοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κακίστη κανεὶς τὰς μαθητῆρας διὰ τὰ βαθεῖα των ἐλληνικά. Ἰσα-ἴσα ἔπρεπε νὰ δεῖξουν ἐκεῖ ὅτι τὰ ἐξούρου. Ἄν ἔγραψαν διὰ τὸν ἐαυτῶν τῶν ἢ δι' ἄλλον σκοπὸν, βεβαίως θά ἔγραψαν ἀπλοῦστερα. Ἀλήθ, ὡς τὸ αὐτὸν καταχεθέν-

των ἐπιστολῶν» εἶνε ἀπὸ τὰ συχνότερα καὶ ἀποδεικνύουν μᾶλλον ἀπροσεξίαν παρὰ ἀμάθειαν.

Σ' εὐχαριστῶ, Ταχυδρόμε τῆς Εἰρήνης, ποῦ ἐφρόντισες νὰ διαθέσῃς τὰ δύο πρῶτα κουπόνια τῆς Μετοχῆς σου· σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι ἕως τῆρας οὕτε ὁ ἕνας οὕτε ὁ ἄλλος ἔστειλαν νὰ πάρουν Μετοχὴν.

Εὐόμορον Κρίνον, τὸ πιστεύω ὅτι δὲν ἔπαυσες οὔτε στιγμήν νὰ μετ' ἀγαπᾷς νομίζω ὁμοῦ ὅτι ἠμποροῦσες νὰ μοῦ ἔγραψες καὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, τοῦλάχιστον ἀφοῦ ἐπερνούσεν ἡ κατάπληξις καὶ ἡ μαγεία τῶν πρώτων ἡμερῶν. Ἄς εἶνε: τώρα ποῦ ἐπέστρεψες γράφε μοῦ συγγὰ καὶ δὲν πειράζει. Προσπάθησε πρῶτον ἀναναφερμένως τὸν ζῆλον τῶν ἐκεί φίλων μας...

Μάθετε λοιπὸν ὅτι τὸ ποίημα τοῦ Αἰδέου «Ἡλιοδοσιεμα» ἐτονίσθη ἀπὸ τὴν οἴλην μὰς Χλόην, (μικρὰν μουσικὴν ἐτῶν 12 καὶ μηνῶν 8) εἰς 6]s Moderato. Ἀφοῦ ἀπὸ τώρα ἡ Χλόη μελοποιῇ τὸσον εὐκολα, φαντασθῆτε τί θά κάμῃ ὅταν μεγαλώσῃ! Ἦτος διαψέσθη αὐτὸ ποῦ λέγουσι, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν συνθέτουσι μουσικὴν, διότι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεων των...

Πρὸς τὸ παρὸν, Ἐμεγαλτά, τὰ φύλλα κρατοῦνται ἐδῶ. Τί νὰ γίνῃ! ὑπονοῶ ὅτι νὰ περᾶσῃ ἡ ἀνωμαλία. Ἐλπίζω ὅτι τώρα ποῦ βγήκε τὸ δόντι, πάει καὶ τὸ πρήξιμο καὶ ὅλα. Φαίνεται ὅτι τρῶς πολλὰ γλυκὰ, ἔ; —Πρὸς τὴν Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μοῦ γράφει σήμερον ἕνα τόσῳ συγκινητικὸν γραμματάκι, διαβίβασε τὰς εὐχαριστίας μου καὶ τοὺς χαιρετισμούς μου. Ἐπίσης καὶ πρὸς τὴν Ἐσθρινὴν Ἐσπερίαν, τῆς ὁποίας τὰ χρήματα ἐληφθῆσαν.

Ἡσὺ, δὲν σημαίνει τίποτε ἂν δὲν κατώ-θωσες ὡς τώρα νὰ ξεσπαθώσῃς. Εἰξέφυρον τὴν καλὴν σου διάθεσιν, τὰς προσπαθείας σου, καὶ αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸν νὰ σοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀγάπην μου. Ἄλλως τε μὴν ἀπελπίζεσαι ποτέ: ὅ,τι δὲν ἐπιταγγάνεται σήμερον, ἐπι-τυγχάνεται αὔριον.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε, Γαλανόλευκη, ἡ περιγραφή τῆς τελετῆς τῶν ἐξετάσεων. Ὁραία ὀμιλήσεις πρὸς τὸν διδάσκοντα ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ποιήματος ἐκείνου. Χρᾶς πολλὰ ποῦ ἐνοεῖς μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλοι, μεγαλητέρου σου, δὲν ἐνοοῦν. Εἶσαι βεβαίως ἀπὸ τοὺς ἐλεγκτοὺς.

Ἄ μαπ! δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆσαι καθόλου δι' αὐτὸ, Μελαγχροῦν Ἑλληνοπούλο. Εἰς τὸ σπῆτι μαθαίνει κανεὶς θετικότερα, καλλιτέρα, γρηγορώτερα. Ἄν ἔχων ὅλοι τὰ μέσα νὰ παίρνω τοὺς καθηγητὰς ποῦ χρειαζόνται εἰς τὸ σπῆτι, βεβαίως σου ὅτι θά τὸ ἔκαμναν. Ὅλοι ὁμοῦ δὲν ἔχουν τὰ μέσα, καὶ σὺ πρέπει νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πατέρα σου ποῦ τὰ ἔχεις.—Γράφε μοῦ συχνότερα, εἶνε καιρός.

Ἐγὼ ἀπαντῶντας, Μαρουσία, μακαρίζω τὰ παιδιὰ ποῦ θά περᾶσουν ἀπὸ τὰ χέρια σου ὅταν θά γίνῃς διδασκάλασσα. Διότι ἴσα-ἴσα ἔχεις ὄλην ἐκείνην τὴν μόρφωσιν, ἡ ὁποία χρειαζέται. Τὸ ἐνοῶ ἀπὸ τὰς ὀραίας ἐπιστολάς ποῦ μοῦ ἔγραψες ἕως τώρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ σημερινή, ἡ γμάτη μετριοφροσύνην, εἶνε ἡ ὀραιότερα.

Ὁραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἐμπενομένην Μουσιακὸς, Μέγας Κωνσταντίνος, Ἑλλήν Σημαιοφόρος, Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, Νεραϊδιούλοδο, Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας καὶ Λαφροστεφῆς Ἑλλάς ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρὸν.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδῶνυμον ἐγκρίνεται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (σφ. 1.). Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουσι μέχρι τῆς 30

